

ΑΙ ΑΡΡΥΑΙ.

Αἱ Ἄρρυαι κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν τέρατα ἀρπακτικά, πρόσωπον παρθένου, καὶ πτέρυγας πτηνῶν ἔχουσαι. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι οἱ Θεοὶ θελήσαντές ποτε νὰ τιμωρήσωσι τὸν Φινέα, τοῦ ἐπεμψάν τὰς Ἄρρυας αἰτίνες ἀκαταπαύστως ἤρπαζον τὸ γυνὴμα του. Ἐπεὶ οὖν ὁ δυστυχὴς Φινεὺς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κορίσῃ τὴν πεινάν του.

Νομίζομεν δὲ ὅτι ἐστάθη κακὸς οἰωνὸς ἀπ' ἀρχῆς, ἥ ἐν Αἰγύπτῳ μεταμόρφωσις ὅλων τῶν θεοτήτων τοῦ Ὀλύμπου εἰς ζῶα καὶ φυτὰ, ὅτε ὁ ἀποστάτης Τυφὼν καὶ οἱ Τιτῆες ἐπεχείρησαν τὴν κατὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνταρσίαν των καὶ φρονοῦμεν οὕτως, διότι μετὰ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων τοῦ Διὸς συμπαρίδρων, τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ὁ χριστιανισμὸς, ἐπὶ-πρωτο νὰ λάβωσι τὰ ὀνόματα τῶν διαφορῶν θεοτήτων,

διαφόρα φυτὰ, ἔντομα, πτηνὰ, καὶ ἰχθύες, καὶ ἡ μεταμόρφωσις αὕτη, νομίζομεν, ὅτι θέλει εἶσθαι διαρκεστέρα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ μεταμορφώσεως, διότι, τὰ διὰ θείων ὀνομάτων κοσμηθέντα ζῶα καὶ φυτὰ ἔχουσιν ἀνάδοχον τὴν ἐπιστημὴν.

Αἱ Ἄρρυαι λοιπὸν σήμερον δὲν εἶναι πλέον μυθολογίας ἀδδηφάγα τέρατα (καὶ δυνάμεθα δόξα τῷ θεῷ νὰ τρώγωμεν ἐν ἀνέτει καὶ ἡσυχίᾳ, χωρὶς νὰ πάθωμεν τὸ πάθημα τοῦ Φινέως) ἀλλ' εἶναι πτηνὰ μέγιστα, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν, συγγενῆ τοῦ αἰετοῦ καὶ ἄλλων προμοίων. Τὸ σημαντικώτερον δὲ εἶδος αὐτῶν εἶναι ἡ καλουμένη *μεγάλη ἡ γροικὴ ἄρρυα* (*Arpya destructor*) τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα.

Ζῇ δὲ ἡ μεγάλη Ἄρρυα εἰς τὰς ἐντὸς τῶν τροπικῶν χώρας τῆς νοτείου Ἀμερικῆς καὶ κατοικεῖ κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ μεγάλα δάση. Τὰ ζῶα δι' ὧν τρέφεται εἶναι ἰδίως αἱ δορκάδες καὶ οἱ πίθηκοι. Παραμονεύει δὲ τὴν ἄγρὰν τῆς, ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμ.

Αἱ Ἀρρυαί.